

Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті Ririro.com/uk. Наша місія – надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт. Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Вінні Пух і медове дерево

Колись, дуже давно, деś минулої п'ятниці, жив був один Вінні-Пух у лісі, і звали його Сандерс.

Якось, гуляючи, він вийшов на відкрите місце посеред лісу, а посеред цього місця стояв великий дуб, і з його верхівки долинали гучне дзижчання.

Вінні-Пух сів біля підніжжя дерева, поклав голову між лапами і почав думати. Перш за все він сказав собі: "Це дзижчання щось означає. Не буває такого дзижчання, щоб воно просто

дзижчало і дзижчало, але нічого не означало. Якщо дзижчить, значить, хтось дзижчить, і єдина причина дзижчання, яку я знаю, – це те, що ти бджола".

Потім він ще довго думав і сказав: "Єдина причина бути бджолою, яку

я знаю, – це робити мед".

І тоді він встав і сказав: "І єдина причина, робити мед, – це щоб я міг його їсти". І він почав лізти на дерево.

Він ліз, ліз і ліз, і ліз, і ліз, і поки він ліз, він співав собі пісеньку. Приблизно так:

Фіба це не смішно

Як ведмідь любить мед?

Дз-з! Дз-з! Дз-з!

Цікаво, чому він його любить?

Потім він заліз ще далі... і ще далі... а потім ще далі.

На той час він придумав іншу пісню.

Досить забавна думка, що якби ведмеді були бджолами,

вони б будували свої гнізда внизу дерев.

І якщо це так (якби бджоли були ведмедями), нам би не довелося лазити по всіх цих сходах.

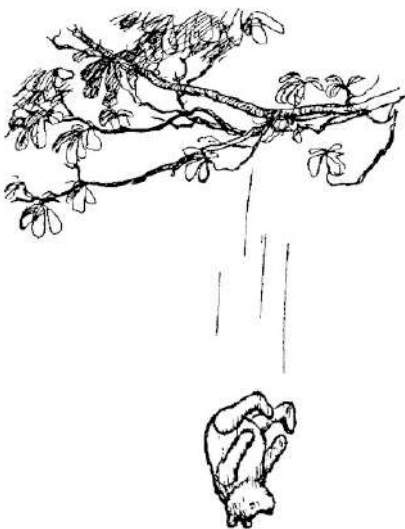
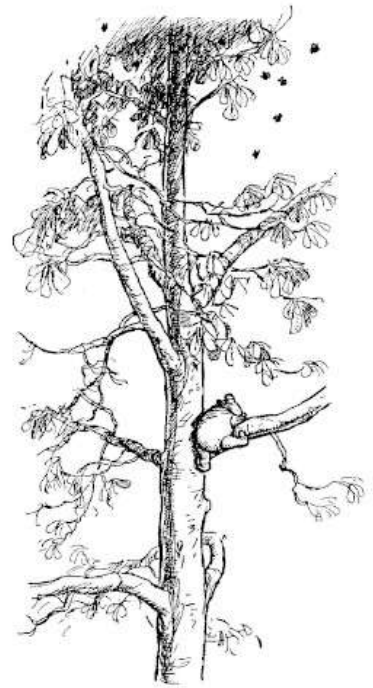
На той час він уже дуже втомився, тому й заспівав

Жалібну пісню. Він був уже зовсім близько, і якби він просто стояв на тій гілці...

Фрясь!

" Ой, допоможіть!" – закричав

Пух, падаючи з висоти трьох метрів на гілку, що була під ним.

"Якби я тільки не—" – сказав він, відскакуючи на шість метрів до наступної гілки.

"Розумієте, те, що я хотів зробити, – пояснив він, перевертаючись з ніг на голову і врізаючись в іншу гілку дев'ятьма метрами нижче, – те, що я хотів зробити—"

"Звичайно, це було досить—" – зізнався він, дуже швидко прослизнувши через наступні шість гілок.

"Мабуть, це все через те, – подумав він, прощаючись з останньою гілкою, тричі обернувся і граціозно залетів у кущ, – що я так люблю мед. Це все через те, що я так люблю мед". Ой, рятуйте!"

Виповз він з куща, змахнув колючки з носа і знову почав думати. І першим, про кого він подумав, був Крістофер Робін.

Тож Вінні-Пух пішов до свого друга Крістофера Робіна, який жив за зеленими дверима в іншій частині лісу.

"Доброго ранку, Крістофере Робіне", – сказав він.

"Доброго ранку, Вінні-Пух", – відповів йому.

"Цікаво, чи маєш ти при собі щось схоже на повітряну кульку?"

"Кулька?"

"Так, я щойно сказав

собі: Цікаво, чи є у Крістофера Робіна щось схоже на повітряну кульку? Я просто сказав це собі, думаючи про повітряні кульки і дивуючись".

"Навіщо тобі повітряна кулька?" – запитав він.

Вінні-Пух озирнувся, щоб переконатися, що його ніхто не слухає, приклав лапу до рота і промовив глибоким шепотом: "Мед!"

"Але ж за допомогою кульок меду не дістанеш!"

"Дістану" – відповів Пух.

Ну, просто так сталося, що вчора ти був на вечірці у свого друга Паця, і там у тебе були повітряні кульки. У тебе була велика зелена кулька, а в одного з родичів Кролика була велика синя кулька, але він забув її, бо був дуже малим, щоб ходити на вечірки; тож ти приніс зелену і синю кульки додому.

"Яку ти хочеш?" – запитав Пуха.

Він поклав голову між лапами і замислився.

"Так." – сказав він, – "Коли ти йдеш за медом з повітряною кулькою, головне – не дати бджолам дізнатися, що ти наближаєшся. Якщо у тебе зелена кулька, вони можуть подумати, що ти лише частина дерева, і не помітити тебе, а якщо блакитна, то вони можуть подумати, що ти лише частина неба, і не помітити тебе, і ось у чому питання: що найімовірніше?"

"А під кулькою тебе не помітять?" – запитав.

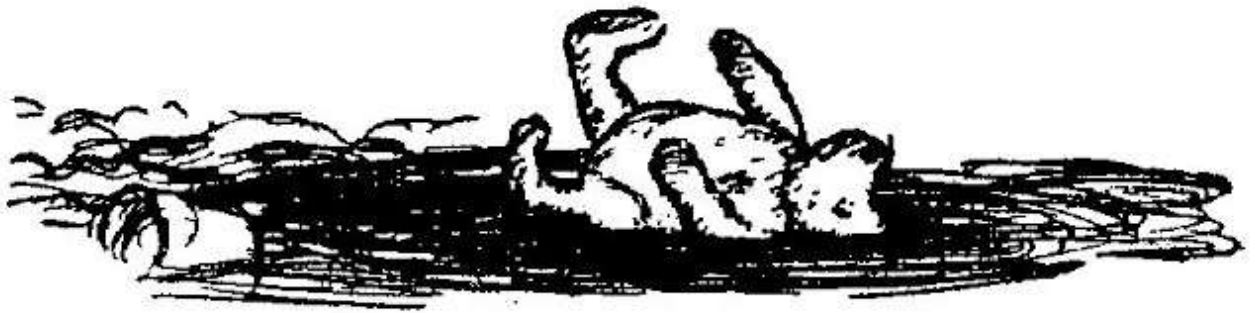
"Можуть помітити, а можуть і не помітити", – відповів Вінні-Пух. "З бджолами ніколи не знаєш". Він замислився на мить і сказав: "Я спробую виглядати як

маленька чорна хмаринка. Це їх обдурить".

"Тоді тобі краще взяти блакитну кульку", – сказав, і так було вирішено.

Ну, и обидва пішли з блакитною кулькою, і взяли з собою рушницю, про всяк випадок, як завжди робили, а Вінні-Пух пішов у дуже брудне

місце, яке він знав, і котився і котився, поки весь не почорнів; а потім, коли кулька надулася, і вони з Вінні-Пухом трималися за мотузку, він раптом відпустив її, і Ведмедик Пух плавно злетів у небо і зупинився там – на рівні верхівки дерева, за якихось шість метрів від нього...

"Ура!" – закричав.

"Фіба це не чудово?" – крикнув Вінні-Пух. "А на що я схожий?"

"Ти схожий на Ведмедика, який тримає в руках повітряну кульку", – відповів.

"Ні, – занепокоївся Пух, – не на маленьку чорну хмаринку в блакитному небі?"

"Не дуже."

"А, ну, можливо, звідси це виглядає інакше. Та, як я вже казав, з бджолами ніколи не розберешся".

Вітру не було, щоб піднести його ближче до дерева, тож він залишився там. Він бачив мед, відчував його запах, але не міг дотягнутися до нього.

Через деякий час він закричав.

"Крістофере Робіне!" – сказав він гучним шепотом.

"Привіт!"

"Здається, бджоли щось запідозрили!"

"Що саме?"

"Я не знаю. Але щось мені підказує, що вони щось підозрюють!"

"Можливо, вони думають, що ти полюєш на їхній мед."

"Можливо. З бджолами ніколи не розберешся."

Настала ще одна невеличка тиша, а потім він знову звернувся.

"Крістофере Робіне!"

"Так?"

"У тебе вдома є парасоля?"

"Здається, є."

"Я хотів би, щоб ти приніс його сюди, ходив з ним туди-сюди і час від часу поглядав на мене і казав:

"Тут-тут, схоже на дощ". Я думаю, якщо ти це зробиш, це допоможе обманути бджіл".

Засміявся про себе: "Дурний старий Ведмедик!", але не

сказав цього вголос, бо дуже любив його, і пішов додому за парасолею.

"О, ось ти де!" – крикнув Вінні-Пух, як тільки він повернувся до дерева. "Я вже почав хвилюватися. Я помітив, що бджоли тепер точно щось підозрюють".

"Може, мені підняти парасолю?" – запитав.

"Так, але почекай хвилинку. Ми повинні бути практичними. Найважливіша бджола, яку треба обдурити – це Матка. Ти звідти можеш побачити, яка з них королева?"

"Ні."

"Шкода. Ну, а тепер, якщо ти будеш ходити туди-сюди з парасолею і говорити: "Тут-тут, схоже на дощ", я зроблю все, що зможу, і заспіваю пісеньку про хмаринки, так, як могла б заспівати хмаринка .....

Давай!"

Отже, поки він ходив туди-сюди і думав, чи піде дощ, Вінні-Пух заспівав цю пісеньку:

Як чудово бути хмаринкою

Що пливе в блакиті!

Кожна хмаринка

Завжди співає голосно.

"Як добре бути хмаринкою

Фмаринкою, що пливе в блакиті!"

Вона дуже пишається

Бути маленькою хмаринкою.

Бджоли дзижчали так само підозріло, як і раніше. Деякі з них справді покинули свої гнізда і облетіли хмару, коли вона почала другу частину пісні, а одна бджола на мить сіла на ніс хмари, а потім знову злетіла.

"Крістофере! Робіне", – закричала хмаринка.

"Так?"

"Я тут подумав і прийшов до дуже важливого рішення. Це не ті бджоли."

"Невже?"

"Зовсім не ті. Тож я думаю, що вони роблять неправильний мед, чи не так?"

"Справді?"

"Так. Тому я думаю, що я повинен спуститися."

"Як?" – запитав.

Вінні-Пух про це не подумав. Якщо він відпустить мотузку, то впаде – і вдариться, а йому це не подобалося. Тож він довго думав, а потім сказав:

"Крістофере Робіне, ти повинен вистрілити в кульку зі своєї рушниці. У тебе є рушниця?"

"Звичайно, є", – відповів. "Але якщо я це зроблю, то зруйную кульку", – сказав.

"А якщо не вистрілиш, – відповів Пух, – то мені доведеться її відпустити, а це зруйнує мене".

Коли він так сказав, то побачивши, як воно є, дуже ретельно прицілився в кульку і вистрілив.

"Ой!" – сказав Пух.

"Я не влучив?" – запитав.

"Ти не зовсім не влучив, – сказав Вінні-Пух, – але не влучив у повітряну кульку".

"Мені дуже шкода", – сказав, і вистрілив ще раз, і цього разу влучив у кульку, повітря повільно вийшло, і Вінні-Пух злетів на землю.

Але його руки так затерпли від того, що він весь цей час тримався за нитку повітряної кульки, що вони залишалися прямо в повітрі більше тижня, і щоразу, коли муха сідала йому на ніс, йому доводилося здувати її. І я думаю – але я не впевнений – що саме тому його завжди називали Пухом.

